

Antonín Malý – životopis

Pan Antonín Malý se celý život věnoval hudbě, právě hudba mu pomohla v těžkých chvílích jeho života. Jako dítě zažil nacistickou okupaci, viděl kolony zajatců, výsadkáře z Británie i zuřící příslušníky SS. V 50. letech se jeho rodina stala cílem komunistického pronásledování.

„Padesátá léta byla nejtěžším obdobím mého života,“ říká Antonín Malý, který se narodil 5. 10. 1938 v Chocni. Jeho tatínek byl živnostníkem, měl klempířskou dílnu a maminka pracovala v domácnosti. Jeho první vzpomínky jsou spojeny s válkou a nacistickou okupací. V sedmi letech dával s rodiči chléb zajatcům, kteří procházeli Chocní. Pomáhali anglickým výsadkářům, které nechali přespat u sebe doma. Tatínek jim věnoval civilní oblečení a oni jim na oplátku nechali „vojenské“. S kamarády měl přístup do dílny s Mercedesy, patřícími SS. Kluci do aut lezli, a když se válka blížila ke konci, z jednoho Mercedesu se ztratily klíčky. Rozzuření esesáci po nich pátrali, naštěstí se vzápětí našly. Vzal je jeden z chlapců a jeho vysvětlení, proč to udělal, bylo úsměvné: „Rodiče mi řekli, ať vezmu klíčky a máme nové auto“. Také si vybavuje střelbu sovětských vojáků do ovcí, jen tak pro zábavu. Od 12 let začal hrát na akordeon a ten ho provázel celý život.

Přišla padesátá léta, po dokončení oprav na střeše kostela si jeho tatínka odvedlo StB. Jako živnostník nesouhlasil s komunisty a zúčastnil se protikomunistických setkání. K jeho smůle se to komunisté dozvěděli. Při zatýkání prohledávali dům, odnesli si sbírky známek, vkladní knížky a po vyrabování domu prohlásili, že si tatínka na dvě hodiny vezmou s sebou k výslechu. Tatínek k tomu se smutným výrazem dodal, že se dlouho neuvidí. Věděl, že ho zatkou. Nakonec ho zavřeli na 11 let, díky amnestii v roce 1960 byl propuštěn po 9 letech. S maminkou mohli navštívit otce jen jednou ročně a to na pouhých deset minut. Jeho otec sdílel vězení i práci v lomech s Gustavem Husákem, který si s Antonínem Malým vždy chtěl povídat, protože za ním nikdo nechodil.

Důsledky zatčení jeho otce dopadly na celou rodinu. V roce 1953 se Antonín Malý chtěl dostat na střední uměleckou školu v Kroměříži, přes úspěšně zvládnuté přijímací zkoušky, byl první z pětadvaceti, jej nepřijali. Pan Malý se vyučil soustružníkem. V 18 letech jej povolali na vojnu a nastoupil k technickým praporům na práci v dolech na Ostravsku. Pomohla mu hudba, měli tam totiž taneční orchestr a začal s nimi hrát. Kapelník mu zařídil, že nemusel

chodit na tři směny, stačilo docházet na ranní a po půlnočních vystoupeních směl začínat až osmou hodinou.

Po vojně se vrátil pomáhat mamince. V Chocni jej znali jako dobrého hudebníka, po smrti jednoho z učitelů na hudební škole dostal nabídku zaměstnání právě tam. Učil a hrál v kapelách se svými žáky, vystupovali i na různých výročích. V letech 1993-2001 se na škole stal ředitelem. Hudba mu naplňovala život, pomohla mu v těžkých životních situacích a pomáhá mu dodnes. Pan Malý je i v 85 letech plný optimismu a má radost ze života.